

SNY SA PLNIA

MONIKA
MACHÁČKOVÁ

DÔVERNÉ
ROZHOVORY

s Miroslavom
Jarošom

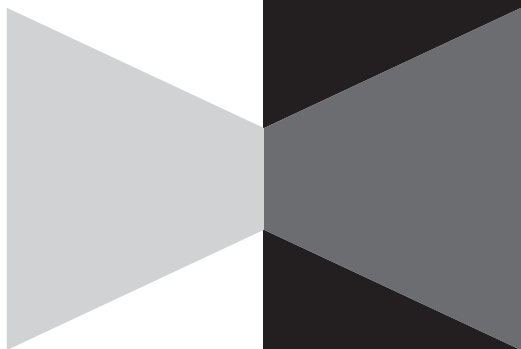

Nikdy som nikomu nepovedal svoj príbeh tak otvorene, ako ho poviem vám. Pri autorizácii knihy som mal niekoľkokrát chuť zavolať do vydavateľstva a knihu zastaviť. Musel som sa postaviť pred kľúčovú otázku: Naozaj je potrebné aby toto všetci vedeli? Neskôr som si uvedomil, že aj zdanlivo nedôležité fakty (často spojené s pocitom hanby) sa museli stať. Bez pádov a hľadania by to nešlo. Niektoré mená a situácie som zámerné vynechal z úcty k dotknutým osobám. Nie každý si dobrovoľne vybral “byť na očiach” ako ja a mám potrebu ich chrániť. Nič to však nemení na tom, že si prečítate môj skutočný príbeh tak, ako si ho pamätám ja.

 Osudovky

MONIKA
MACHÁČKOVÁ

ISBN 978-80-89950-71-3

DÔVERNÉ
ROZHOVORY

S MIROM JAROŠOM

— SNY SA PLNIA —

Pod'akovanie

Miroslav, z celého srdca Ti ďakujem za dôveru a trpezlivosť. Ešte som Ti to nepovedala, ale touto knihou si splnil môj sen. Vždy som chcela urobiť biografickú knihu rozhovorov. Ďakujem aj za to, že ani na jednu moju otázku si nereagoval slovami – o tomto sa baviť nebudem. Ďakujem za to, že si trpezlivo pátral v pamäti, hľadal slová a pripomínal si udalosti i pocity. Bol si skvelý spolu-pracovník!

MM

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy nesmie byť reprodukována a šírená v papierovej, elektronickej či inej podobe bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora a vydavateľa.

Úvod

Táto kniha je pravdepodobne jedinečná už len tým, ako vznikala. Nápad urobiť ju sa zrodil niekedy v lete 2019. Pár mesiacov sa kredovala jej filozofia a starostlivo sa vyberal adept na dôverné rozhovory. Nároky sme mali s vydavateľom vysoké. Mal to byť niekto, kto dokáže zaujať, má za sebou cestu, na ktorej už niečo zažil. A mal to byť človek, ktorý bude mať ku mne ako autorke dôveru. Pre koho sme sa rozhodli, už viete, keďže knihu držíte v rukách. Miro neprikývol okamžite, premýšľal nad odpoveďou a bál sa, že nemá čo povedať. A hľa, akú hrubú knihu sme urobili! Jeho cesta životom a za splnením sna je inšpirujúca. Nie iba pre tých, čo túžia spievať. Inšpiruje všetkých, čo majú sen, a je úplne jedno aký. Dôležité je ísť si za ním. To som o ňom vedela. Počas mojej aktívnej novinárskej kariéry sme sa stretli niekoľkokrát a Miro mi vždy pripadal iný než tucty hviezd a hviezdíčiek, s ktorými som robila rozhovory. Zažil naozaj všeličo a nie vždy to bolo príjemné a povzbudzujúce. Jeho sláva vyletela do nebeských výšin po tom, ako sa zrodil jeho detský projekt. Z každej strany som počúvala na jeho adresu veľa „hejtov“. Mrzelo ma to, lebo viem, aký je Miro vo svojom vnútri. Verím, že po prečítaní tejto knihy to pochopíte i vy.

A ako vlastne kniha vznikala? Tak teda... V januári sme začali s rozhovormi. V Mirovej útulnej obývačke, pri šálke bylinkového čaju sme nahrali prvý rozhovor. Potom odletel s mamou na dovolenku. Po návrate sme sa nevedeli skoordinať v termínoch, pretože ja som dokončovala iný rukopis a Miro už mal plné ruky práce s plánovaním nového turné. A bum – do toho prišla korona! A domáca karanténa. Žiadne stretávanie sa, všetci

sme museli pekne sedieť doma a dodržiavať prísne hygienické opatrenia. Pár dní sme boli bezradní, nikto nevedel, ako dlho tento stav potrvá a čo všetko ešte prinesie. Či nám nezruší plány a z knihy napokon nič nebude. Táto nečakaná katastrofa však mala jednu výhodu. Obaja sme zrazu mali dosť času. Vyhrabala som svoje staré špiónske slúchadlo. To je taká vecička, ktorú pripojíte k diktafónu a druhú časť si dáte do ucha. Normálne s tým telefonujete a hovor sa nahráva. Úplná paráda, ešte aj kvalita zvuku je skvelá. Rozhovory ku knihe sme teda nahrávali. Niekoľko týždňov sme si telefonovali takmer každý deň a bavili sa o ka-dečom. Ja som popri tom piekla kváskové chleby, buchty a via-nočky, jednu rukou som vyťahovala horúci plech z rúry a druhou držala telefón. Bolo počuť šušťanie papiera na pečenie a Miro sa smial, že čo to tam vyvádzam. Priznala som sa a on ľutoval, že nemôže ochutnať čerstvé buchty. Ale hladom netrpel, často sa popri rozhovoroch stihol najesť, počula som to zreteľne. ☺ A práve pre toto sa domnievam, že takáto kniha tu ešte nebola. Kniha, ktorá počas korony, pre ňu alebo vďaka nej vznikala pomocou modernej techniky na diaľku.

Mojím cieľom bolo predstaviť vám Mira ako človeka. Zmapovať jeho cestu životom až do dnešných dní. Sprostredkovať vám jeho názory a pocity. Dopriať vám, aby ste ho lepšie spoznali. A potom ho možno pochopíte.

Na úvod ešte pridám historku, ako sme sa zoznámili. Keď som nastúpila do redakcie časopisu Život, prvá Superstar už bežala na televíznych obrazovkách naplno. Nepísala som o nej, to mali na starosti iné kolegyně. Žičila som Mirovi a Robovi Miklovi, vždy sa mi páčili zlí a zaujímaví chlapi. Súťaž sa skončila, utíchol ošiaľ okolo prvých finalistov. O Mirovi nebolo počuť nič. Tak som si vymyslela článok o ňom. Stretli sme sa v reštaurácii na sídlisku v Ružinove. Urobil na mňa veľký dojem tým, aký bol obyčajný a normálny. V tom najlepšom zmysle slova. Rozprával o pokore, o tom, že si superstarovský úspech nezaslúžil a že konečne pochopil, koľko veľa ešte musí na sebe pracovať.

Bol hladný, objednal si polievku, myslím, že fazuľovú. Na konci stretnutia zistil, že nemá pri sebe peniaze, tak som mu ju zaplaťtila. Mala som síce tesne pred výplatom a v peňaženke prázdno ako po víchrici, ale vôbec mi to neprekážalo. Vytušila som, že na tom nie je práve finančne najlepšie. Je to už taká tradícia v našej rodine, kedysi niečo podobné urobil môj otec svetoznámemu mímovi Milanovi Sládkovi.

Potom sme sa s Mirom videli veľakrát, urobili sme spolu ešte zopár článkov. Z mnohých ľudí, ktorých som pri práci spoznala, sa stali moji priatelia, Miro má však medzi nimi špeciálne postavenie. Pri ňom sa mi zdá, akoby sme sa poznali tisíc rokov. Nevidíme sa a nepočujeme o sebe dlhé mesiace, ale keď sa opäť stretáme, je srdečný, milý a šíri okolo seba dobrú energiu.

Preto sa mi táto kniha robila dobre. Verím, že sme do nej dali veľa pekných myšlienok, ktoré nesú pozitívnu energiu. Posielame ju vám, milí čitatelia, šírte ju ďalej.

Medailón

Kto je Miro Jaroš?

Jedným slovom by sa dalo povedať, že spevák. A to by ho asi aj navyiac potešilo. Lebo celú svoju životnú energiu od útleho detstva smeroval k tomu, aby sa ním stal. Nebola to priama cesta vystlaná ružami, ale krivolaký chodník, miestami s veľkými blatistými kalužami, ktoré ho zdržiavali. Občas sa pre obrovské jamy musel z cesty vrátiť, niekedy ho chodník viedol dlhými obchádzkami. Ale do cieľa napokon prišiel.

Narodil sa a detstvo prežil v Tepličke nad Váhom. V sedemnástich odišiel robiť aupair do Londýna a potom žil štyri roky v Izraeli. Tam si vyskúšal všeličo. V roku 2004 sa vrátil na rodné Slovensko a stal sa finalistom prvej série talentovej súťaže Slovensko hľadá Superstar. Súťaž mu pomohla, ale na to, aby sa stal skutočným spevákom, musel prejsť ešte kus cesty. Vydal niekoľko úspešných albumov a vďaka náhode vznikol jeho detský projekt. Ten z neho spravil miláčika slovenských detí a ich rodičov. Médiá ho titulujú ako Kráľa slovenských detí a jeho popularita je obrovská. Vydáva pesničkové albumy a knihy pre deti, točí videoklipy a predovšetkým koncertuje. Popri tom však nezanevrel ani na tvorbu pre dospelých, a keď mu vyjde čas, nahráva nové pesničky aj pre dospelých fanúšikov.

Miro je pozoruhodný umelec, ale rovnako je zaujímavý aj ako človek.

kapitola

”

*Spievanie som
spočiatku bral ako
niečo, čo nie je
celkom v poriadku.*

“

Detstvo

objav zázraku
menom hudba

Tvoj príchod na svet bol vraj dramatický... Pochopiteľne, že si to nemôžeš pamätať, ale ako sa táto udalosť zachovala v rodinnom archíve historiek?

Narodil som sa do maličkého domčeka na Záhumní. Bola to vlastne lúka s hojdačkami a krásnymi lipami okolo. Bývali sme tam u pradedu, starého otca mojej mamy, a tá sa oňho starala. Keď spoznala môjho otca a po čase

aj otehotnela, bolo treba rýchlo plánovať svadbu, ako to v tých časoch bývalo. Mama bola z Tepličky a tato pochádzal z Lalinka. Myslím, že sa zoznámili na diskotéke. Na svet som prišiel 14. marca v roku 1978 o druhej hodine nadržanom. Mama o tom rozpráva iba občas, takže všetky detaily neviem. Ale keď už o tom hovorí, spomína, že sa dosť bála, nevedela, čo ju vlastne čaká. To je prirodzené, asi všetky prvoroďičky to takto cítia. Dramatické bolo, že som bol dosť veľký novorodenec a mama veľmi silno krváčala, potrebovala transfúziu. Personál nemocnice požiadal otca, či by nemohol darovať krv, aby doplnili zásoby v krvnej banke. Otec to odmietol s odôvodnením, že sa bojí ihly. Mama však transfúziu dostala.

Kto ti vybral meno?

Mama. Veľmi sa jej páčil kráľ Miroslav z rozprávky Pyšná princezná, tak mám meno po ňom. Nikdy ma neoslovila Miro, Mirko alebo inou verziou mena. Vždy iba Miroslav.

Z detstva mávame v hĺbinách pamäti často uložené drobné úlomky. Niekedy je to len vôňa, obraz, slovo, melódia. Aká je tvoja najstaršia spomienka?

Mal som asi dva roky, keď sa narodila sestra. Jasne si spomínam, ako ju mama priniesla z pôrodnice. Ešte stále sme bývali v tom malom domčeku. Úplne zreteľne si vybavujem, ako mama prechádza cez malú bránku pri dome, na rukách nesie bábätko zabalené v perinke a v modrej deke. Potom dlho nič, nespomínam si. Ale napríklad presne viem, že do škôlky ma vodievala Monika Mintuchová. Bývali neďaleko nás, a keď išla do školy, vzala ma po ceste. Vždy som sa na Moniku veľmi tešil, lebo bola milá. A veľmi sa mi páčilo, keď niekedy prišla po mňa skôr, už okolo obeda, a nemusel som spať v škôlke. Chodil som do škôlky pri kostole, volali sme ju Stará škôlka. Spomínam si, že som mal rád farebné hnedé guľôčky, ktoré nám občas robili ako prílohu na obed. Mame som o nich básnil hodiny. Tá však vôbec netušila, o čo ide, a tak sa bola spýtať kuchároka, čo mi

to tak chutí. Zistila, že je to tarhoňa. Potom mi ju často doma robievala. Mali sme pani učiteľku Valiaškovú, to bola najlepšia učiteľka na svete. Stále mám v pamäti, ako nám na magnetofóne púšťala rozprávky a pesničky malej Darinky Rolincovej.

Takže začiatky obdivu k Darine siahajú až do škôlkarských čias?

Veľmi sa mi páčil jej hlas a asi prvýkrát v živote som sa vtedy zaľúbil. Do Darinky a jej hlasu. Doma som hovoril: „Mama, je taká speváčka, Darinka sa volá, a ja veľmi chcem jej platňu.“ Samozrejme, mama netušila, o kom hovorím. Až raz ráno, keď sme sa chystali do škôlky a mali sme pustené rádio, hrali Detskú diskotéku. To je pesnička, ktorú nahrala v roku 1981 s Ivanom Krajíčkom. „Mamaaa, to je ona!“ okamžite som zareagoval a mama mi potom kúpila moju prvú platňu.

Mal si ju na čom prehrávať? Ja som v detstve nemohla počúvať platne, moji rodičia nemali gramofón.

Mama si za svoje prvé zarobené peniaze kúpila gramofón už ako dvadsaťjedenročná. Odmalička sme doma počúvali rôzne platne a tam sa zrejme začala moja veľká láska k hudbe. Lebo ja som nielen počúval, ale spolu s Darinkou som spieval, začal som ju napodobňovať. Zrejme sa mi to darilo celkom dobre, lebo sa často stávalo, že ľudia nevedeli rozoznať, či spievam ja alebo ona.

Jedného dňa prišla chvíľa, keď sa bezstarostné hry v škôlke skončili a dostal si svoju prvú školskú aktovku...

Prvý deň v škole si dobre pamätám. Sadol som si do prvej lavice hneď pred súdružku učiteľku. Sedel som s Miškom Majerčíkom.

Zostaňme ešte chvíľu v Tepličke, dedinke tvojho detstva. Čo naplňalo tvoje dni?

Tepličku som nevnímal ako nejaké špeciálne či výnimočné miesto. Žil som tam od narodenia, nepoznal som iné kúty Slo-

venska. Keď sa na ňu pozriem dnes, je to krásna veľká dedina pod horou. S jedným kostolíkom. V čase, keď som sa narodil, sme mali iba jednu základnú školu. Neskôr sa rozdelila, ja som chodil ešte do štátnej, ale ostatní moji súrodenci už do cirkevnej. Neďaleko nás bol motorest a krčma, tam rád trávil čas náš tato. Pod motorestom je dodnes malý obchodík, kam sme chodievali nakupovať, kým sme bývali na Záhumní. Tato aj mama pracovali v Žiline, ktorá je šesť kilometrov od našej dedinky. Otec bol stolár a mama pracovala ako administratívna pracovníčka v Datasysteme. Pamätám si, ako sme ju chodievali čakať na autobusovú zastávku, keď sa o štvrtej vracala domov z práce. Hneď sme jej prehľadávali tašky, či nám priniesla rožky. Cestou domov sme poskakovali vedľa nej a žuli ich.

Takže nie čokoládky a sladkosti, ale pečivo?

Rožky boli vzácnejšie, lebo sme boli hladní, a tie žilinské ozaj chutili. A keď priniesla údenú makrelu, tak sme mali Vianoce.

Si zo štyroch detí. Aký bol váš súrodenecký život?

Som najstarší, po mne sa narodila sestra Margita. Doma ju voláme Giťa. O dva roky prišiel na svet Ondrej a o ďalšie dva roky Ján, ktorému hovoríme Jajo. Neviem si predstaviť, aký by bol môj život, keby som bol jedináčik. To, že som mal súrodencov, malo svoje výhody. Pochopiteľne, že sme medzi sebou súperili. Mama sa smeje, že sa na mne všetko učila, starostlivosť aj výchovu. Pri mojich súrodencoch to už mala jednoduchšie. Nepamätám si, že by sa o nás tato staral. Nebol tam pre nás a ani pre mamu. Keď sa obzriem do detských čias, vybaví sa mi, ako som túžil po tom, aby sa mi dostávalo viac pozornosti. Áno, priznávam, žiarlil som na sestru a bratov. Mal som pocit, že im sa mama venuje viac, a ja som sa cítil odstrčený. A tak som sa na seba snažil upozorňovať, nie vždy práve najšťastnejším spôsobom.

Vyvádzal si, aby si zaujal?

Áno a často sa mi to vypomstilo. Bol som prirodzený galgan. Tak mi hovorila moja starká, keď som neposlúchal. Pamätám si, že u nej na dvore mali osy hniezdo v zemi. Fascinovalo ma, ako sa schovávajú cez malú dierku do zeminy a vyletujú odtiaľ. Zobral som lievik z kuchyne a nalial som im do hviezda vodu. Vyletel roj, ktorý ma naháňal po záhrade. Vreštal som ako pavián. Jedna osa mi vletela do úst a poštipala ma pod jazyk. Opuchli mi z toho celé ústa. Starká mi dala pod jazyk polovičku cibule. Dodnes ju vidím, ako sa teší, že som konečne ticho. ☺

Určite máš takýchto veselých príhod viac. Daj ešte nejakú.

Na konci ulice bývali moji rovesníci, dvojčatá Michaela a Patrik. Chodili sme spolu do triedy a po škole sme sa spolu hrávali. Bolo obdobie, keď sme neboli spokojní s našimi mamami. Stále nám niečo prikazovali, zakazovali, chceli, aby sme upratovali a tak. Cestou zo školy sme hovorievali: „*Tá tvoja je lepšia!*“, „*Nie, vaša je lepšia!*“ a podobne. Tak sme sa dohodli, že si mamy vymeníme. Dodnes na to obe mamy spomínajú a smejú sa z toho.

Vyvádzal si aj v škole?

Jasné! Napríklad nerád som cvičil na telesnej výchove. Vyhovárал som sa na šelest srdca, a keďže som to nevedel vydokladať potvrdením od lekára, začal som vymýšľať ďalšie výhovorky. Raz ráno, mama už odišla do práce, spomenul som si, že zas bude telesná. Otvoril som maminu skriňu, kde sme mávali lekárníčku. Začal som sa tam prehrabávať medzi obvázmi, gázami, leukoplastmi. Našiel som jeden, ktorý sa mi zdal dostatočne veľký a uveriteľný. Nalepil som si ho na lakeť a s vystretou rukou som sa postavil do radu tých, ktorí sa na začiatku hodiny ospravedlňovali z cvičenia. Keď ma učiteľka Gajdošíková uvidela, zagúľala očami, že čo je to tentoraz. A ja na to: „*Zlomil som si ruku.*“ Ona: „*Neверím, môžem to vidieť?*“ Tak som vyhrnul rukáv a ukázal jej svoj „úraz“. Veľmi podozrievalo sa na mňa pozrela a spýtala sa: „*A to*

ti kto takto zaviazal?“ A ja pohotovo: „*Veď mama – pred tým, než išla do roboty!*“ Týmto som nevedomky vyrobil našej mame trapas. Na ruke som mal totiž nalepenú veľkú dámsku vložku! ☺ Nevedel som, čo to je, až po rokoch mi to docvaklo a povedal som jej o tom. Veľmi sa smiala, a vraj keby vedela, čo som jej vyrobil, už by nešla ani na rodičovské združenie. To by vlastne bolo super!

Prekvapuješ ma, mala som inú predstavu o malom Mirkovi.

Tak ti ešte porozprávam. Inokedy som doma hneval a dostal som domáce väzenie. Kamaráti prišli po mňa, lebo predtým sme sa dohodli, že pôjdeme spolu von. Lenže väzenie je väzenie, mama bola neoblomná. Dostal som vtedy nápad! Napísal som na papier modlitbu Zdravas Mária desaťkrát za sebou a vložil som to mame do rúk s otázkou: „*A teraz ma už pustíš?!*“ Pustila! A mám toho ešte viac! Veď detstvo bolo plné zážitkov.

Tak pokračuj, sú to milé spomienky.

Kedysi sme chodievali na prehliadky k zubárovi alebo doktorovi hromadne, celá trieda. Deň pred takouto prehliadkou nám súdružka učiteľka povedala, že máme priniesť ranný moč. Lenže ja som zabudol, spomenul som si na to, až keď som videl cestou do školy spolužiakov, ako nesú fľaštičky. Utekal som naspäť domov. V otcovej dielni som našiel fľašu, spravil som, čo bolo treba, a opatrne (nemal som to čím zatvoriť) som fľašu zobral do školy, neskôr k MUDr. Jandákovej. Pamätám si, ako sme sedeli v čakárni, každý mal na kolenách svoju minifľaštičku, len ja pivovú fľašu plnú moču! Cítil som sa veľmi trápne.

Na najstaršieho potomka zvyknú rodičia delegovať mnoho povinností a zodpovednosti za mladších súrodencov. Odôvodňujú to okrídlenou vetou – Si najstarší, už by si mal mať rozum. Zažíval si to aj ty?

Vtedy som si to špeciálne nevedomoval. Pomáhal som mame s bežnými jednoduchými prácami. Tiež si pamätám, že ma raz

poprosila, aby som pokočíkoval brata okolo Záhumnia, kým umyje podlahu. Bolo po daždi a zdôrazňovala mi, že mám zostať len pred domom na asfaltke. Lenže mne sa zachcelo ísť na hojdačky. Tak som vošiel s kočíkom na trávu, a keďže bola mokrá, kolieska sa do nej zaborili a ja som silno potlačil. Môj brat Ondrej vyletel z kočíka rovno do blata. Inak som klasicky pomáhal. Vynášal som smeti alebo som chodil s mamou na kanál.

Toto objasni, prosím.

Kým sme bývali v starom dome, nemali sme práčku. Tak sme chodili pláčať vypratú bielizeň do potoka, ktorý sme volali kanál. Vždy mi bolo mamy veľmi ľúto. Mám pred očami obraz – sme pri vode, je chladno a ona musí plienky a ostatné veci ponárať do ľadovej vody. Ruky sa jej trasú od zimy, ale ona sa zakaždým zhlboka nadýchne a znova ponorí ruky do studenej vody. Čakal som pri kočíku a dával pozor na súrodencov. Nebolo to jednoduché, veru. A ešte sa mi vybavuje jedna spomienka s tým spojená. Keď prala plienky, najskôr ich vyvárala vo veľkom hrnci a miešala veľkou varechou. Voda jej vyšplechla na tvár a popálila ju. Zaujímavé, že z detstva sa mi práve takéto veci udržali v pamäti.

Aké bolo spolužitie so starším príbuzným pod jeho strechou?

Pradedo Vincent zrejme nebol veľmi šťastný, keď sa naša rodina začala rozrastať o toľko detí. Na staré kolená chcel mať svoj pokoj, ale v dome stále plakalo nejaké dieťa. Chápem, že mal dôvod na nervozitu. Zdrojom konfliktov boli aj iné veci. Vieš, bol to ten typ starého muža, ktorý si hocikde odplúje. Mame to prekážalo, veď v domácnosti boli malé deti, ktoré liezli po štyroch a do všetkého pchali prsty. Ja si nespomínam, ale z počutia viem, že často vznikali napäté situácie. Keď si to tak uvedomujem, mama to naozaj nemala ľahké. Keď som sa narodil, bola vystavená obrovskému emocionálnemu tlaku. Jej mame, mojej starkej, práve vtedy našli v hlave nádor. Operovali ju, ale dlho sa